ایمان هفتاد و اندی یا شصت و اندی شعبه دارد که برترینش گفتن لااله الاالله می باشد و پایین ترین بخشِ ایمان، برداشتن خار و خاشاک (و هر چیز آزاردهنده ای) از سرِ راه است و شرم و حیا، بخشی از ایمان به شمار می رود.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «الإيمانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ أو بِضْعٌ وسِتُّونَ شُعْبَةً: فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ: لا إله إلا الله، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الإِيمَانِ»: «ایمان هفتاد و اندی یا شصت و اندی شعبه دارد که برترینش گفتن لااله الاالله می باشد و پایین ترین بخشِ ایمان، برداشتن خار و خاشاک (و هر چیز آزاردهنده ای) از سرِ راه است و شرم و حیا، بخشی از ایمان به شمار می رود».

[صحیح است] [متفق علیه]

ایمان یک ویژگی یا یک بخش نیست بلکه شامل بخش ها و شعبه های مختلفی می باشد که تعداد آنها به هفتاد و اندی یا شصت و اندی شعبه می رسد که برترین آنها لا اله الا الله و کم مرتبه ترین آنها دور کردن هرچیزی از سر راه عابران است که سبب اذیت و آزار آنها می شود و می تواند سنگ یا خار یا هرچیزی در راه باشد. و حیا شعبه ای از ایمان است. نزد اهل سنت و جماعت اعمال بخشی از ایمان هستند و این دیدگاه درستی است که دلایل شرعی از جمله همین روایت بر آن دلالت دارند.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/3276